

MIREIA JUANOLA CODINA

UN NOU PAÍS.
UNA NOVA POLÍTICA

Pròleg de Jaume Terribas

25 anys
llegint junts

Pagès editors

L L E I D A, 2 0 1 5

© Mireia Juanola i Codina, 2015
© del pròleg: Jaume Terribas i Alamegó, 2015
© d'aquesta edició: Pagès Editors, S. L., 2015
Sant Salvador, 8 - 25005 Lleida
editorial@pageseditors.cat
www.pageseditors.cat
Primera edició: setembre de 2015
ISBN: 978-84-9975-659-2
Dipòsit legal: L-1.264-2015
Imprès a Arts Gràfiques Bobalà, S L
www.bobala.cat

— imprès a **lleida** —

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només es pot fer amb l'autorització dels seus titulars, llevat de l'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, <www.cedro.org>) si necessiteu fotocopiar, escanejar o fer còpies digitals de fragments d'aquesta obra.

ÍNDIX

Pròleg.....	9
Agraïments.....	13
Preliminar.....	15
La revolució de les tecnologies de la informació i el coneixement (TIC).....	21
Un nou paradigma social.....	51
Som com som.....	54
De l'emotivitat a la legalitat.....	72
Les necessitats universals.....	90
La salut.....	95
El confort.....	98
El coneixement.....	102
L'ocupació.....	107
Els valors, la manera de construir una societat més justa.....	113
Cap a una nova política: la política dels valors.....	157
El país que volem.....	167
Bibliografia.....	175

AGRAÏMENTS

No és gens fàcil escriure un llibre; de vegades no ho és ni tan sols plantejar-s'ho.

Els llibres són el resultat d'experiències, emocions i coneixements que acumulem al llarg de la nostra vida posats damunt d'un paper, de manera que segurament hauríem d'estar agraïts a totes les persones que durant el nostre recorregut ens han acompanyat, ensenyat o ajudat a fer-nos veure tots els colors de la realitat, les coses bones i les no tan bones, des del plaer infinit d'una abraçada fins a la més injusta de les barbàries.

El meu llibre vol ser això, un recull d'agraïments a tots els qui m'han aportat les emocions i el coneixement que m'han permès reflexionar sobre la cruesa de la vida, fet que ha gestat en mi el desig i la necessitat de trobar la manera d'ajudar tothom perquè es deixi de patir en aquest món tan bonic i divers, tan desigual i injust alhora.

Vull dedicar aquest llibre especialment als meus avis i als meus pares, que van viure la vilesa d'una guerra incomprendible, però que van saber recompondre el seu orgull i van ensenyar-me que abans que res calia escoltar i comprendre.

A la meva filla, per recordar-me cada dia que cal seguir lluitant per deixar un futur digne als qui ens segueixen.

Al meu company, als meus germans, als meus mestres i professors, als amics, als companys i a les persones que m'envolten, amb qui he compartit emocions i experiències que m'han ensenyat i ajudat a pensar.

Als meus alumnes, que m'han fet de mestres a l'hora de copsar la diversitat i la multiculturalitat com la més gran de les riqueses.

Als meus pacients, a través dels quals he après que, de realitat, no solament n'hi ha una, sinó tantes com persones al món, però que tenen un denominador comú: les emocions, en forma de dolor i de felicitat.

Al Tòfol Tobal, per la seva ciència, el seu esperit crític i el seu inconformisme i per la seva immensa paciència.

I, sobretot, el meu agraïment més sincer al senyor Jaume Terribas, que va creure en mi, ja que sense ell mai no hauria tingut la gosadia de posar-me a escriure, i a Pagès Editors per la seva valentia.

Mireia JUANOLA i CODINA

PRELIMINAR

Ara que ja he començat el llibre en què imagino un nou país, ara que estic assajant una proposta d'una nova política i d'assentar les bases per a una societat més humana, més justa i més moderna, que considero raonable, no puc deixar de confessar quina és la meva veritable intenció oculta.

Nascuda a Barcelona el 1964, crec que, com molts altres, sóc el resultat de la confluència d'un procés històric situat en un entorn geopolític, amb un marc sociocultural que ha determinat el meu psiquisme i el meu capteniment, si fem cas de les aportacions i ensenyances que trobareu al llibre.

La meva intenció no és cap altra, i ja des de ben menuda, que la d'intentar trobar una resposta raonada i clarificadora al perquè durant anys no vaig poder parlar ni aprendre la meua llengua d'una manera normalitzada, la del meu territori, la de la meua gent, o perquè com a col·lectiu vam ésser castigats i represaliats, menystinguts i vexats per unes autoritats que ens havien conquerit, per la força, les emocions, la dignitat i l'essència de ser qui som, pel sol fet de pensar i parlar diferent i d'ésser una minoria a la qual pretenien negar l'existència.

M'ha costat cinquanta anys de vida, vint-i-cinc anys d'estudis i centenars de vivències i reflexions amb persones

que formen o han format part del meu col·lectiu cultural i d'altres que no, per trobar una resposta.

Segurament no ha estat una casualitat que hagi estudiat el que he estudiat i que m'hagin interessat els temes que m'han interessat. El meu objectiu sempre ha estat trobar una resposta a tanta incomprensió.

He hagut d'acudir a una infinitat de disciplines per poder trobar el fil conductor, he hagut d'escoltar moltes persones per poder comprendre quin és el punt de vista de cadascú, quines són les seves necessitats i què és el que cadascú defensa d'una manera tan aferrissada que fins i tot és capaç de matar.

Algunes vegades ho he entès i d'altres no. Però sigui com sigui, finalment crec que n'he trobat la resposta, que intento explicar en forma de llibre.

He arribat a la conclusió que les emocions són la clau, i que per desgràcia són elements que ens han ensenyat a gestionar molt poc, segurament per desconexença.

Després de molts anys de silenci, de por, frustració i indignació contingudes, els catalans finalment hem pogut sortir de la nostra letargia, gràcies al fet que han canviat les condicions externes, internacionals i gràcies a l'acumulació de coneixements i recursos que les nostres generacions anteriors ens han conferit. Letargia, que com les papallones, esdevenen una metamorfosi, una transformació, cap a un model social més just i més digne.

El 2010, l'Estat espanyol va tenir la gosadia de retallar un Estatut d'autonomia que havia estat votat pel poble català, com a millora d'un encaix autonòmic en un Estat espanyol que mai ens havia comprès ni respectat, però que nosaltres sempre sí que havíem respectat de forma tàcita, en part per

submissió, en part per l'acceptació de les regles del joc, en part per la comprensió que la col·lectivitat i la unió del grup sempre té més força.

Però aquell dia va ser el detonant en què centenars de milers de catalans vam comprendre que l'Estat espanyol mai respectaria la nostra diversitat i que, incapaç de comprendre, ens mantindria sotmesos fins al final, amb una clara intenció de menyspreuar i anorrear la nostra cultura plural, diferencial i mil·lenària.

Durant anys hem vist com les polítiques d'un estat centralista han esdevingut devoradores i agressives, no només per l'entorn català, sinó per a tots els ciutadans i ciutadanes o col·lectius divergents de procedència diversa, cultural i social o minoritària.

Catalunya des de sempre ha tingut fama de ser una terra d'acollida. La nostra història i proximitat marítima ens ha fet oberts al món, i hem esdevingut un espai de confluència cultural que sempre hem viscut d'una manera enriquidora i positiva i que ens ha agradat compartir.

Catalunya ha crescut i ha evolucionat gràcies a la generositat dels catalans receptors i a la generositat dels sobrevinguts, que en un clar component integrador com a grup i col·lectiu, ha sabut recollir el millor de cadascú per assolir l'excel·lència. Això ha donat lloc al fet que centenars de persones s'hagin emmirallat en aquesta societat diversa i plural i que cada vegada hagi esdevingut més rica, gràcies a l'aportació de tots.

De fet, en el desenvolupament d'aquest assaig no em caldrà inventar gaire, simplement observar la nostra idiosincrasia i descriure-la com una bona forma de funcionament col·lectiu, emocional i integrador, que respecta la diferència i aglutina el bé comú.

Per a mi, el llibre vol ser el resum del que és Catalunya i tot el que podria esdevenir si finalment aconseguim ser un poble lliure, sense el jou de la submissió d'un Estat que no ens estima i ens menysté i ens sotmet a força d'impostos no retornats, manca d'inversions, lleis injustes i involutives, homogeneïtzació cultural i manca de respecte als sentiments de les persones.

Aquest llibre, doncs, pretén ser una reflexió del que hauríem d'esdevenir els homes i les dones lliures, tant individualment com en col·lectivitat, en la seva essència personal i subjectiva, en el més profund del seu ésser. Perquè si les persones són lliures són generoses.

La meva condició professional em permet teoritzar i aportar un coneixement que m'agradaria que fos generalitzable a tots aquells altres col·lectius o pobles que es troben en condicions semblants, per això m'agradaria que la meva teoria fos neutra i exportable, perquè entenc que malgrat les singularitats idiosincràtiques pròpies de cada cultura, hi ha uns denominadors comuns universals a tota la humanitat, sobretot si partim de la base que vivim en un món global i únic.

Si bé hi haurà alguns exemples puntuals relacionats amb la causa catalana, m'agradaria que aquest assaig esdevingués aplicable a tots aquells col·lectius o pobles sotmesos a la incomprensió de poders agressius: pobles sense estat, minories no reconegudes, col·lectius poc respectats, i que alhora esdevingués un "manual de bones pràctiques" per a aquelles bones persones que, comprensives i generoses, siguin capaces de comprendre que només l'empatia, la comprensió i la generositat ens duran a un món més just i més digne per a tothom.

Vull utilitzar l'art de les paraules per intentar explicar al món quina és la situació del nostre petit país, que entenquin que el nostre projecte d'estat no va en contra de ningú sinó que forma part de l'evolució lògica, la metamorfosi, com deia, d'un país que ha arribat a la seva maduresa i que ha comprès que ja n'hi ha prou, que pot caminar sol, i que fent aquest camí esdevindrà lliure i pròsper. I que en el camí serà capaç de recollir totes les sensibilitats com ha fet sempre, amb el respecte d'aquell qui no és respectat i compresiu amb la comprensió d'aquell qui no és comprès.

Un país compromès amb les persones, amb la diversitat, amb la igualtat, amb la justícia, amb la dignitat, la sostenibilitat i la innovació, amb l'educació i la cultura de l'esforç i del treball en equip, i amb la democràcia com a regles bàsiques d'un joc, però d'un joc al qual juguem tots de manera igual, des de la base, sense trampes.

Farem, doncs, una revolució pacífica, cultural, tranquil·la, sense més armes que la intel·ligència de les paraules i sense més escut que la llibertat.